

FILOSOFIA
LA GENEALOGIA DE LA MORAL

Friedrich Nietzsche

II

Miquel Buscà
2n Batxillerat Social
2019/2020

ÍNDEX

	Pàg.
Fitxa tècnica.....	3
Crítica de la tesi.....	3
Primer tractat: «Bo i malvat», «bo i dolent».....	4
Segon tractat: «Culpa», «mala consciència» i similars.....	6
Tercer tractat: Què signifiquen els ideals ascètics?	8
Propostes de l'autor.....	9
Crítica personal de l'obra.....	11
La il·legitimitat de la genealogia.....	11
La concepció de la naturalesa humana segons Nietzsche i el Übermensch.....	11

Fitxa tècnica

Títol: La genealogia de la moral

Autor: Friedrich Nietzsche

Gènere: Filosofia

Temàtica: Ètica

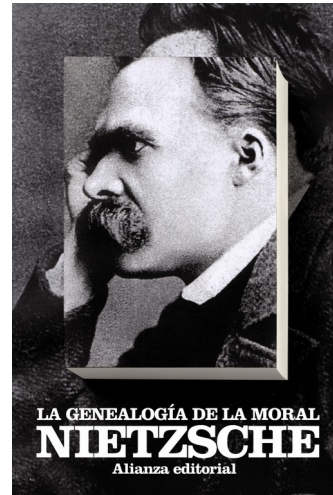
Traductor: Andrés Sánchez Pascual

Editorial: Alianza editorial

Pàgines: 248

Data original de publicació: 1887

Primera edició: 1972

Sinopsis: "La genealogia de la moral" és l'obra més ombrívola i cruel de Friedrich Nietzsche. El seu primer tractat s'ocupa de la contraposició entre els conceptes de "bo" i "dolent", així com de la posterior transformació del seu significat per obra de la interpretació judeocristiana. El segon tractat analitza la mala consciència, la causa en èpoques primitives era la culpa entesa no en el sentit de responsabilitat moral, sinó com a equivalent a deute material. L'última part, que anuncia el nou ideal de superhome, analitza el significat de l'ascetisme.

Critica de la tesi

Nietzsche, amb l'obra «Genealogia de la moral», critica la moral vigent a partir de l'estudi dels principis morals que regeixen en occident des de Sòcrates. L'autor per tant, en aquesta obra, contradiu a tot tipus de raons lògiques i científiques les quals predominen en la humanitat occidental. I és per això que du a terme una dura crítica a la raó especulativa i a la cultura occidental en totes les seves manifestacions com la religió, moral, filosofia, ciència, art... Per tant, «La genealogia de la moral», pretén respondre preguntes per fonamentar la seva crítica, preguntes que planteja ell mateix al pròleg del llibre com, en quines condicions es va inventar l'home els judicis de valors que són les paraules «bo» i «dolent»? Quin valor tenen ells mateixos? Han frenat o estimulat el progrés de la humanitat? O son signes d'empitjorament, indignència de la vida?

Aquestes preguntes ajuden a l'autor a encaminar la crítica que fa a cada un dels tres tractats del llibre, les quals tractarem per separat. Ens focalitzarem individualment en la crítica que fa a cada tractat per tal de separar la organització i correspondre a l'organització del llibre.

Primer tractat: «Bo i malvat», «bo i dolent».

L'autor inicia la seva tesi en vers a la crítica dels psicòlegs anglesos, els quals se'n riu d'ells. Els acusa de no tenir esperit històric al parlar sobre la moral i els conceptes que la relacionen. Es contradiuen, segons ell, al atribuir els conceptes «be» i «mal» al oblit i al hàbit. Per tant, a arrel d'aquest error, Nietzsche considera que cal acudir a l'esperit històric, per tant, a la genealogia i la etimologia. No es tracta d'examinar críticament la veritat o falsedat de unes determinades possessions, sinó de desemmascarar il·lusions i autoengany, per tant, sospitar d'allò que se'ns ofereix com a verdader. Serà amb aquest estudi històric com el filòsof podrà fer un estudi del llenguatge analitzant el seu origen i com s'ha desenvolupat.

Com a filòsof de la sospita que és Nietzsche, desemmascara l'engany, la il·lusió i manifestació en el terreny dels valors de consciència. I utilitzant aquest mètode com és la genealogia, l'autor pot separar una moral referent als nobles i una pels esclaus. Es basa en una moral positiva i una moral reactiva, respectivament.

Per tant, aquest estudi esdevé a que la paraula «bé», prové d'aquells a qui se'ls hi dispensa la bondat, els nobles, el poderós. I aquest poder va arribar tant lluny que el llenguatge havia esdevingut una exteriorització d'aquest. Els poderosos podien decidir que era el bé i el mal. Fent així que el concepte «dolent», quedés derivat als pobres, al remat, al poble.

- Aquest concepte on una força superior condiciona els valors d'aquells qui no disposen d'aquella força, també la veiem en un dels altres filòsofs de la sospita com és Marx. Aquest va originar la teoria de la superestructura i la infraestructura, on una idea immaterial (superestructura) condicionava el món material (infraestructura). Ens referim a aquesta comparació al veure que el llenguatge que utilitzaven els nobles, els forts, els poderosos de Nietzsche, no era res més que la manera de crear-se una «superestructura» personal, arran de les capacitats del seu poder i força a través del llenguatge, per tal de diferenciar-se del dèbil (infraestructura) i posicionar-se com a força superior. Curiosa comparació quan Nietzsche es desentenien del socialisme en la defensa del noble-.

Per tant, com el concepte «bo» pertany a la aristocràcia, ser bo també es considera ser veraç i valent. Al contrari que el concepte «dolent», que se l'entén com a covard i mentider. Però segons l'autor, aquesta forma de pensar canvia amb la casta sacerdotal, la qual imposa idees ascètiques. Es desentén dels sentits, les idees, el desig, la vida, tal com pensava Demòcrit. Això fa capgirar les valoracions aristòcrates de la fortalesa, la salut, la acció... Aportant una nova valoració de la vida basada en la por a aquesta mateixa, replegant a l'interior odi i rancor, i la conseqüent inversió a la vida més enllà de la mort, alliberant així l'ànima del cos i la terra, conceptes negatius i que ens recorden, a la teoria dels eidos de Plató. Aquest, ja deia que les

ànimes estaven castigades a viure en un món terrenal i corromput per les passions i després de la mort, l'esperava un món aliè al terrenal on poder aconseguir l'èxtasi, la felicitat, el descans. Per Plató, aquest món no es basava en la vida eterna en un cel diví, com ja seria el cristianisme, sinó que ell basa la felicitat en el saber, i el seu món posterior a la mort és aquest món dels Eidos, on les ànimes eternament podran tornar a contemplar la veritat.

Tornant a Nietzsche, els oprimits senten ressentiment. Sentiment creat per una imaginària venjança al no poder actuar amb acció directa contra la força del noble. De l'odi i el desig de venjança, sentit pels quals van ser tinguts a ratlla per la noblesa, procedeixen els elevats valors de la compassió i l'altruisme, segons Nietzsche. L'altruisme és un concepte de Auguste Comte per a expressar en què havia de fundar-se la moral del positivisme o la moral de la nova societat, que es fonamentava en les emocions. Significa preocupar-se del benestar dels altres més que del d'un mateix, i s'interpreta. Fet que en el cas del cristianisme, el veiem en el sacrifici que fa Jesús en nom del patiment de tots els homes. La conducta oposada és l'egoisme i l'individualisme. Nietzsche en aquest cas, no defensa un egoisme, sinó que manté que l'altruisme reprimeix la naturalesa de l'home. Per tant ell defensa la naturalesa humana tal com la veu, descartant el concepte egoisme, ja que per ell, seria una definició posterior d'aquest comportament feta pels esclaus.

Els dèbils, que no podien aspirar a l'estil de vida de la noblesa, van invertir el sistema de valors de «bo» i «dolent». En lloc de la perspectiva noble sobre la moralitat, els dèbils van imposar la seva moralitat, basada en que el poder i en els valors dels guerrers, eren conceptes malvats i els maltractats, els pobres i els humils eren els bons.

Nietzsche fa una acusació històrica als culpables d'aquest canvi, els quals van ser el poble jueu i cristià, i en conseqüència, l'autor diu que van ser qui van protagonitzar la revolució de la moralitat dels esclaus. I segons l'autor, nosaltres hem heretat aquests valors revolucionaris que servien a l'oprimit.

Per a Nietzsche, la moralitat no és sempre igual i que ha d'anar canviant respecte el món. Al ser una creació humana, els termes morals tenen la seva història, la qual està influïda per la psicologia humana, així com pels interessos dels diferents grups qui la dominen. A la metàfora de Nietzsche, el remat van decidir que les aus de presa eren malvades, amb el que van considerar que ells, que eren el contrari de les aus de presa, havien de ser bons.

Això és absurd segons l'autor. És absurd negar als que són poderosos la naturalitat del seu poder en la seva manifestació.

Així doncs, Nietzsche el que fa, no és fonamentar la moral, sinó desemmascarar la moral cristiana, com ja hem dit.

Segon tractat: «Culpa», «mala consciència» i similars.

Per realitzar aquesta segona part, Nietzsche es fa la pregunta següent: d'on procedeix la «mala consciència»? El segon tractat es basa en una genealogia de la consciència i la moral i en la seva evolució. Es tracta de trobar tot allò que és necessari per arribar a la consciència feta del animal-home, un subjecte moral. Concretament, en aquest tractat, focalitza l'interès en la mala consciència. La mala consciència, doncs, és el sentit de la culpabilitat amb què carrega la humanitat moderna i que suposadament és necessària per a la vida en societat.

El fonament de l'autor recau en que l'origen psicològic del sentiment de culpa és la frustració de l'instint. Segons Nietzsche, instintivament els sers humans obtenen plaer arran de les seves accions de força, de l'ús del seu poder, i en especial, al ocasionar patiment. L'esser lícit per fer promeses, serà superior i ho sabrà. Això no li suposarà una responsabilitat, sinó que aquest serà conscient del seu privilegi i se'n aprofitarà. Per tant, gaudirà d'una llibertat per sobre dels dèbils.

El poderós gaudeix del dolor que pugui arribar a provocar al pobre, al dèbil. La creació dels deus, ajuda a justificar el plaer de veure patir, ja que contemplar-ho, sedueix el desig de viure. Al patir però, segons l'autor, l'únic efecte que té és l'allargament de la memòria i fer més desconfiàt qui la pateix. Afirmar que la pena domestica a l'home, però no el fa millor.

Però aquest ésser que gaudeix veient patir els dèbils, es veu fortament condicionat amb l'aparició de la socialització. Aquest procés, l'autor el denomina com a acte tirà dels senyors, en reprimir la naturalesa i aplicar un concepte altruista a la vida.

La societat doncs, fa que s'impedeixi l'acció de ser cruels amb la resta i aquests desig de «set de mal» queda reprimat a l'interior. Aquest sentiment que ara s'interioritza i el fet de no poder exterioritzar-lo, ens tortura interiorment a nosaltres mateixos amb un sentiment de culpabilitat, ja que ara, la societat, castiga a aquells que pretenen torturar a una altra persona. Freud, més endavant elaboraria aquest principi amb més profunditat. Però aquest, també és un exemple concret del principi general de Nietzsche segons, el qual tots els instints que no es projecten cap al exterior es tornen cap a l'interior carregant contra nosaltres.

Aquesta consciència de culpa, es troba a l'origen de les persones que Nietzsche denomina com «creadors» i «deutors». Un home com a ésser que mesura valors. Relaciona un concepte econòmic per referir-se a éssers o coses ja que entre aquestes, s'origina una relació literalment igual a una situació econòmica. Un subjecte ofereix alguna cosa a l'altre subjecte, i a canvi, el subjecte que rep, està obligat a donar alguna cosa a canvi. Per tant, aquests dos subjectes els relacionen un contracte de deute, el qual si el subjecte deutor no compleix amb la seva part, el

creditor pot treure-li alguna cosa que posseeix el deutor, o tenir la legitimitat de ser cruel amb ell.

En un cas actual i material, trobaríem que una persona s'hipoteca per pagar la casa, i si aquesta no segueix el pagament, el banc li prendrà les seves propietats valorades econòmicament per poder cobrir les deutes. En un cas immaterial trobaríem la societat, ja que les persones estem en deute amb aquesta. És qui ens presta seguretat i comunitat. Per tant, el delinqüent és qui trenca amb el contracte social establert i és la societat qui el retorna al seu estat salvatge.

L'autor denuncia la teoria que fonamenta la pena amb la mala consciència o el remordiment d'aquesta. La pena no desvetlla el sentiment de culpa al delinqüent o deutor, en tot cas, actua de manera contrària. Amb la invenció de la justícia, i per tant, la injustícia, els processos judicials que es duen a terme, bloquegen el sentiment de culpa d'aquell qui ha comès algun delictes. El delinqüent o deutor entén que el seu cas no és el d'un culpable, sinó el d'un causant de mal. Per tant, Nietzsche veu diferent la pena. La concep com un deteriorament del home, com ja hem dit anteriorment.

En el cas de la religió, la qual ella és la creadora, ja que ens ha regalat la vida, nosaltres estem en constant deute diví amb ella. Per tant, si trenquem aquest pacte, lògicament ens castigarà sense poder gaudir del descans etern posterior a la vida. La mala consciència pren una alternativa, la qual és el deute amb la divinitat. La voluntat de l'home per sentir-se culpable, igualant així la culpa i la pena, tot arran de l'aparició de déu. Això causa una malaltia humana. No obstant això, en el cas dels déus grecs ells assumien la culpa de l'home, acte noble d'aquests déus, que fins hi tot representaven el mal, al contrari del cristianisme, basat en la crucificació de l'home. El déu grec és senyor d'ell mateix, per tant, era la divinació de l'home com a animal. Aquest no s'enfadava amb l'home, el qual derivava a la inexistència de la mala consciència.

Per tant, en l'estudi de l'origen de la consciència, Nietzsche assenyala que el càstig era originàriament independent de tota noció de responsabilitat de les pròpies accions. S'era castigat simplement per haver trencat un acord, independentment, o no, de la culpa d'un. La culpa es fonamentava del sentiment de deute. Els culpables eren els que no tornaven els seus deutes. No obstant això, la culpa s'ha convertit en un concepte moral. La història oculta, de culpa que Nietzsche, ens mostra que l'ús modern d'aquest concepte podria haver estat diferent, i que no es tracta, d'una veritat derivada de la natura. Segons ell, igual que la religió i la societat és una invenció de l'home, el concepte de culpa deriva d'aquestes invencions i per tant, podria haver variat. El que es vol dir en aquest i en altres anàlisis sobre l'origen de la paraula «bo» sembla consistir en que l'origen dels conceptes morals clau no estan establerts

d'una vegada per sempre, sinó que estan exposats a la transformació mitjançant actes de voluntat.

Tercer tractat: Què signifiquen els ideals ascètics?

El tercer tractat es no es focalitza tant en un tema concret com els dos primers però el tema central és que Nietzsche es planteja el com va poder sorgir l'ascetisme, la filosofia de la vida que fa que predomini l'abstinència i el sacrifici. És característic dels ascètics que defensin la castedat, la pobresa i la humilitat (entesos com a vots sacerdotals per l'autor). Rebutgen els plaers naturals de la vida. Nietzsche, diu que vist des d'una estrella llunyana, el nostre planeta semblaria estar ple d'éssers que senten aversió i fàstic de si mateixos, l'únic plaer seria el de fer mal de la forma que puguin. No uns als altres, sinó a si mateixos.

L'autor per tant, es pregunta, com s'ha pogut tornar la vida contra si mateixa? S'ha alliberat ja el filòsof en els nostres temps de l'ideal escèptic? Aquesta última pregunta és el gran problema i se'ns dubte, el centre del tractat. La resposta de Nietzsche és negativa. Però per què els filòsofs han caigut en aquests ideals? Acusa als artistes i filòsofs de ser la mà dreta de la «moral de torn». És veritat que els vots sacerdotals són més propis d'un filòsof al contrari que conceptes com la fama, les dones, els prínceps... Però Nietzsche denuncia que l'ideal ascètic va ser favorable a l'inici de la filosofia i per això el filòsof tendeix a ell. Els homes contemplatius eren rebutjats o temuts. Per tant, el sacerdot-filòsof es va haver de fer témer a través de la crueltat, primer interiorment i després exterioritzant-la. I a la «ombra» del sacerdot «caminava» el filòsof, reclús d'aquell ideal. Viu precàriament en aquesta ombra per no ser desterrat d'aquesta societat judeocristiana.

Però quin és l'origen de l'asceticisme? Com perceben la vida els sacerdots? Doncs de forma negativa segons Nietzsche. Només admeten la vida si es nega a si mateixa. Els sacerdots han creat una veritat pròpia i aliena a la naturalitat. Argumenten la vida des d'un món imaginari i inexistent. El sacerdot és un metge pels malalts que busquen explicació del seu dolor. La veritat en que es troba el malalt és que el metge sacerdot, al curar les seves ferides, les enverina, ja que a la terra només existeix un ideal. L'ideal cristià i escèptic que fa que l'home prefereixi estimar el buit que no estimar res.

Aquest ideal antinatural explica l'odi que per si mateix va ser l'últim recurs dels impotents. Frustrats en les temptatives de poder tenir influència sobre el món i no poder, van dirigir les forces contra si mateixos. Una de les intuïcions psicològiques més característiques de Nietzsche és el plaer que experimenten els éssers humans al ser cruels. Aquesta crueltat no va dirigida només als altres, fins i tot gaudim d'aquesta crueltat amb nosaltres mateixos. L'impuls

ascètic, que per a Nietzsche és un fet absurd i autodestructiu, és una espècie de autotortura que va constituir l'últim recurs dels que no eren capaços d'exercir la seva voluntat al món, però s'ha convertit en un ideal que s'ha de celebrar. L'ideal ascètic ha aconseguit que juntament amb la ciència que al creure's objectiva, i per tant, renunciant a la realitat del món, conflueixin per fer cada cop a l'home més insignificant, menys singular, menyspreant la seva dignitat.

Propostes de l'autor

Segons Nietzsche, la moral que entenem avui en dia va canviar el rumb de la naturalesa humana fent-nos creure que la moral sacerdotal, per tant, cristiana, era l'única verdadera. L'ascetisme per tant, base de la moral cristiana, és una crueltat amb ella mateixa i també amb els demés. Així doncs, l'autor, al llarg de la seva tesi ens fa entendre que a la terra només ha existit un ideal, el qual es basava en l'ascetisme. Però el proposa un nou ideal, l'ideal del Übermensch o Superhome. Aquest concepte es basa en la superació de l'home, i en concret, d'un últim home. Aquesta possibilitat de emancipació d'aquest home sorgeix a partir d'entendre i assumir la mort de Déu i dels valors que aquest suposava per a l'home. (La mort de Déu és una frase utilitzada per primera vegada pel filòsof Hegel però que Nietzsche la popularitza com a metàfora de la decadència dels morals d'occident, i per tant, amb aquesta afirmació, ens representa que la fe en el Déu cristià ja no es sosté de forma bípeda. Així doncs, la seva metafísica platònica amb la que està inspirada, ja no té més recorregut. Amb la mort de Déu, amb la fi del sentit de tot el que es relaciona amb el món de les idees, comença l'hora del nihilisme, és a dir, l'hora del canvi de valors o de canviar de nou la valoració, feta possible per la voluntat de poder. El nihilisme és el compliment de l'essència de la metafísica occidental decadent, i coincideix amb el moviment històric propi de la cultura occidental, per tant, cal acabar amb aquest).

Nietzsche, amb el Superhome, no es refereix a cap raça superior biològicament parlant, sinó que amb aquest ideal, apel·la a un alliberament moral de la fins ara vigent moral cristiana i independitzar-se de la metafísica occidental i de la mort del ressentiment contra el desig de vida.

Per tant, el Übermensch de Nietzsche, amb la nova transvaloració dels valors que suposa aquest nou ideal, rebutjant així, els valors sacerdotals, defensa que la voluntat i el poder no es poden separar l'un de l'altre. La voluntat de poder és el fet de voler dominar, voler afirmar-se i superar-se. Per tant, la fortalesa i la exteriorització de la fortalesa són una i la mateixa cosa.⁷ Però pel què fa al contrari, la moral del ressentiment, la cristiana, ens fa entendre que el fort és lliure d'exterioritzar la seva força o no fer-ho, però quan ho fa, és un malvat, acusant la seva característica de poder.

Nietzsche afirma amb l'ideal que proposa que els dèbils han escollit la seva debilitat. Així, els dèbils amaguen la impotència amb la «màscara» del mèrit. D'aquesta manera, el poble dèbil aconsegueix la falsificació de valors, la venjança dels impotents contra els nobles: Canvien la impotència per bondat, l'esperit de mandra per humilitat, la covardia per esperança... Basen la seva misèria en una prova, una elecció. Ells introdueixen la idea de culpa però ells se'n salven ja que arran de la seva situació entesa pels nous valors establerts per ells mateixos i en el seu benefici, són innocents. Segons aquests valors, aquests qui van negar la naturalesa canviant els valors, és a dir, els dèbils, són els justos i per tant, rebutgen la injustícia entesa com la exteriorització del poder. I davant a aquesta situació, aboquen la seva esperança de venjança, impossible de dur a terme per la acció directa, en la anomenada victòria de Déu just sobre els ateus. Justícia extraterrenal després del judici final.

L'intel·lecte, com a mitjà de conservació de l'individu, desenvolupa les seues forces principals fingint perquè aquest és el mitjà de supervivència que tenen els individus dèbils i poc robustos, individus als quals, en la lluita per la supervivència, els ha estat negat servir-se de banyes o de l'esmolada dentadura dels depredadors. Aquest art de fingir, fa el cim entre els homes [...]. Es troben profundament submergits en il·lusions i en somnis.

Sobre veritat i mentida en sentit extramoral. Nietzsche, 1896.

L'autor per tant, proposa com a defensor de la moral natural humana al Superhome. En conseqüència, critica la resta de la moral com a contranatural, que per ell és la tradició que segueix el cristianisme i les idees socràtiques, per tant, critica la idea d'un ordre moral i del món. La moral que nega la vida es justifica amb Déu, i ens fa entendre que això ho veu com a un pas enrere per la humanitat.

Per tant, aquesta crítica moral judeocristiana i socràtica ens fa entendre que la proposta de l'ideal de Nietzsche es basa en el vitalisme. Un ideal que visqui i afirmi la vida tal com és, sense emascarar-la, disposat a experimentar la vida en la seva naturalitat i sense cap filtre. Per al filòsof que viu a la ombra del sacerdot, li fa falta un ideal que posseeixi un esperit realment lliure de la moral cristiana, exigeix la figura d'un redemptor, capaç de lluitar contra les idees del nihilisme i el cristianisme.

Nietzsche anomena «voluntat de poder» al poder del creatiu de la vida i sans als creadors, aquells qui posseeixen el poder. Per tant, el redemptor que proposarà serà un home sa, amb voluntat de poder. Per suposat no serà un home ascètic ni científic que renunci a la vida i a l'home. Aquest home redemptor proposat com a l'ideal Superhome, aportarà un sentit a la vida que no negui la felicitat i la bellesa d'aquest món, per tant, que l'accepti naturalment tal com és, com tampoc negarà el canvi.

Crítica personal de l'obra

La il·legitimitat de la genealogia

Tal com indica el títol d'aquesta obra, tota la tesi de Nietzsche es basa en una genealogia, en un estudi històric per descobrir la procedència de la moral, en objectiu de desemmascarar la moral vigent, la qual és la cristiana. Però aquest estudi històric que fa Nietzsche perd legitimitat al aportar escasses dates històriques al llarg dels tres tractats. Això es deu a que Nietzsche basa la seva tesi en una gran hipòtesi de la història. Crea una realitat sobre l'origen de la moral que es fonamenta en una interpretació alternativa de l'origen de la moral. Nietzsche comet un error al confiar tota la seva crítica en fets entesos i originaris de la seva ment, ja que tot i ser un filòsof de la sospita, per tant, algú que busca posar cap per avall les idees del món enteses com a úniques, el seu estudi històric no es recolza en res. Per tant i sense cap mena de subjecció de dades, no tenim cap raó per creure'ns la versió històrica que dona l'autor.

No obstant això, Nietzsche ens ofereix una versió de la història que resulta trencar tots els esquemes i oferir una perspectiva, la qual ell posseeix el mèrit d'haver proposat com a un origen alternatiu de la moral. Això si, amb la seva hipòtesi d'aquesta genealogia, ens fa reflexionar sobre la immutabilitat de la moral que hem heretat. La importància d'aquesta tesi en vers a la moral, és que l'autor ens mostra que la moral és una invenció humana, i en conseqüència, pot ser alterada i canviada en pas del temps. La psicologia proposada de Nietzsche en vers a la moral, qüestiona també la legitimitat de la moral occidental i la seva universalitat. Deixa totalment clar que si l'imperialisme cristià, per tant, la concepció del món ascètic, no hagués triomfat sobre altres ètnies, costums i religions, no entendríem la moral judeocristiana com a una moral immutable, universal i únicament verdadera. La imposició del cristianisme occidental com a religió, concepció de la vida, moral, etc. En vers a la altres, ha aconseguit la seva veracitat a base de la repressió contra les diferents visions i concepcions, però la força imposada no la fa verdadera.

La concepció de la naturalesa humana segons Nietzsche i el Übermensch

Al igual que la imposició moral del cristianisme occidental, la imposició d'una força sobre una més dèbil que la primera, s'igual a la idea de la naturalitat salvatge de la llei del més fort. Si ens remuntem a la història, basant-nos en la teoria de la evolució de Darwin, l'home prové de l'animal, d'un estat salvatge el qual hi predominava una irracionalitat en la capacitat d'actuar d'aquests ésser. Per sort, l'humà ha sigut capaç d'evolucionar i deixar enrere aquest estat amb

l'aparició de la capacitat del raonament, convertint l'humà en l'únic animal racional. Seria d'ignorant negar la procedència humana provinent de l'animal, però aquesta ignorància és corresponent a la concepció de Nietzsche sobre la naturalesa de l'home. No podem referir-nos als comportaments legítims de l'home, negant l'evolució del raonament humà i les seves virtuts, creient que la seva naturalesa es fonamenta en la exteriorització de la força sobre el dèbil! Mostrar les virtuts, forces i capacitats personals és essencial i legítim, però com s'entén que aquestes hagin d'actuar negativament sobre aquells qui no les tenen, entenent-los com a éssers inferiors als qui posseeixen aquestes?

El fet de diferenciar l'home respecte les bèsties, es basa en la capacitat referent al cervell gràcies a l'evolució. Pel que fa les persones, podem relacionar-nos amb la capacitat de raó, ètica, moral, llenguatge i per tant, éssers socials per viure en societat (tal com deia Aristòtil)... les quals en el nostre estat d'origen no posseïem. Els animals, al no haver experimentat una evolució igual que la humana, són aliens a aquestes virtuts donades les seves incapacitats mentals. Per tant, no té cap mena de sentit rebaixar la naturalesa de l'home a la naturalesa de la bèstia, la qual s'alimenta de la llei del més fort basat en l'instint. Aquesta naturalesa, no s'ha de confondre amb l'origen del comportament de l'espècie humana. La naturalesa de les persones ha canviat respecte els seus inicis donada aquesta evolució.

Per tant, el fonament de Nietzsche per crear el nou ideal del Superhome és retornar a l'estat animal? Negar l'evolució de la ment humana i tornar a la llei de la selva? Sabem que el concepte Superhome no es refereix a això. Aquest ideal que l'autor planteja no l'hem d'entendre com una idea fonamentada per hipòtesis subjectives sobre la naturalesa humana, i comportaments que això pugui derivar, sinó com una alliberació de la dependència de l'universal extraterrenal, com és la religió cristiana.

El Superhome, tal com nosaltres l'entenem, no reivindica una raça humana superior, sinó que defensa la moral humana aliena al ressentiment en aquest món, causat per la fe en una vida posterior a la terrenal. És una reivindicació de la vida, desentenent-se de la creença que ens encadena a dependre d'una força superior anomenada Déu. El Superhome, per tant, defensa a la vida, sense lligams extraterrenals com a ideal que rebutja la religió, ja que és una llosa a la vida.

Però la concepció de Superhome no va més enllà de la defensa d'aquest món com a únic i real on s'hi ha de gaudir, desfent-nos de la llosa del ressentiment ascètic de la concepció cristiana. Al fer un mal anàlisi sobre la naturalesa de l'home, l'ideal del Superhome es converteix en un ideal eclipsat per la barbàrie de la suposada naturalesa de Nietzsche, però això no ha d'obstaculitzar el seu veritable propòsit, el qual és acabar amb un ascetisme religiós que comporta el ressentiment de la única vida que existent.

